

V. X. X. K. 278

Trübsinn. Samml.

JÁTÉKSZÍNI

ZSEBKÖNYV

1845-İK

ÉVRE.

KIFAKADÁS.

Ifju, derült kedélyem örökre elveszett,
Szívem magas remények' mélységes sirja lett,
'S ha olykor mult időmre még visszemplékezem
Csalódás könnyüjével telik meg két szemem.
Bájos leányt szerettem, mi hűn, mi végtelen!
Csak én tudom, e' magányom 's puszta éjelem.
Reá pazarlám lelke' legbüszkébb álmait
Reá szép ifjuságom' minden virágait.
'S midön éjfél-szeméből némán szerelme szolt;
Midön fehér karával először átkarolt,
És holló-fürte' árnyán csókokkal halmozott,
És ajka' csábdalánál álomba ringatott.
Azt gondolám az égnek rám üdvössége száll,
Mellytől fődözve játék, az élet és halál.
'S e' tölem istenített imádott, hű leány,
Dus völegénye' karján most esküszik talán.
Barátaim is voltak, kedélyes gyöngyfiak,
Kik vélem vigadoztak, kik vélem ittanak.
Mint esküvék kezünkben csöngvén habzó pohár:
„Híved leszünk az élet' bármilly csapása vár!“
Oly égő érzelemmel szoríták kezemet;
Szegény szívem a' kéjben, hogy szinte megrepedt:
De midön poharamból 'a jó bor elfogyott,
'S ajtomban a' szegénység busan kopogtatott;
Eltűntek, elröpültek mint bujdosó madár,
A' merre zöld tavaszban hevebb a' napsugár.
Most itt ülök magamban, mint eltarolt fa-ág,
Elöttem és utánnam kietlen pusztaság.
E' fára új virágot ki az, ki újra ad?
Ki fösti rózsaszínre sötét világomat?
És vissza ki teremti elrablott hitemet:
Hogy hű barát a' földön és hű leány lehet!

Gyulay Pál.